

prvem oddelku od desne na levo imate število njegovih let, v drugem njegov rojstni dan in v tretjem njegov rojstni mesec.

Zgled naj vam še natančneje pojasni ta lepi račun. Jožek je bil rojen — recimo — dne 29. marca 1902. To lahko zapišemo tako, da tudi mesec zapišemo s številko, torej 29. 3., ker je marec tretji mesec. Star je torej zdaj 20 let. Jožek bo torej računal takole: $3 \times 100 = 300$, $300 + 29 = 329$, $329 \times 2 = 658$, $658 + 5 = 663$; $663 \times 10 = 6630$, $6630 + 23 = 6653$, $6653 \times 5 = 33265$, $33265 + 20 = 33285$. To številko mora Jožek povedati, vi pa vzamete v roko svinčnik, pa odštejete: $33285 - 365 = 32920$. To številko razdelite s črtami takole $3 \mid 29 \mid 20$, pa imate v prvem oddelku od desne na levo starost 20 let, drugo število vam pove dan rojstva (29), tretja pa mesec rojstva (3).

Tako lahko uganete starost vseh svojih součencev oziroma součenk, bratov, sester, staršev, sploh vseh, ki vam bodo hoteli računati, kakor jim boste vi ukazali. Nekdo n. pr. bi vam povedal številko 122614. Koliko je star danes, ko vam je to povedal, kdaj je rojen? Napravite račun za človeka, ki je bil rojen 1. januarja 1907!

Janko Posavec:

Junaki iz naše šole.

V mrzli dolini, na Dolenjskem stoji mogočna šola. Človek bi mislil, da je kako vseučilišče, ako ne bi bilo na nji zapisano debelo »Ljudska šola«. Kakor šola, taki imenitni junaki so tudi njeni obiskovalci. A čudo preveliko — čim manjši so učenci, tem večji.

so junaki in učenjaki. Vse pa posekajo tisti, ki se dopoldne na učenost pripravljajo, popoldne pa učenost razkladajo. Morda ste že uganili, kateri so to? Na vratih njih sobe stoji številka I.

Ko bi jih bili vi videli lani v začetku leta! Kakor palčki so čepeli po klopeh. Rastejo pa, da se kar vidi. Pa to še ni nič; najbolj imenitno je to, da se tudi vedno lepše vedejo, da znajo in da so prav pogumni takrat, ko je treba. Opazili so to tisti, ki jih učijo, in so jih močno veseli. Morda je še kje drugod kaj takih, a pri nas bi jih zastonj iskali po vsi drugi šoli. Tako pravijo gospod katehet, ki vse otroke poznajo. K tem junakom bi se morali priti učiti celo naši »šestošolci«.

Kakšni pa vendar so? Med poukom sede kot kipi. Oči vseh zró v gospodično ali v gospoda kateheta. Nobene besede ne preslišijo. Le včasih se kdo prenagli, pa pové kar nepoklican kaj iz svoje mlade izkušnje. Pa tega ne zamerimo preveč, ker se vidi, kako lepo posluša. Mirni so pa ti otroci ne zaradi kake velike palice. Bog varuj! Samo zato, ker se boje žaliti gospodično, ki jim je nepopisno dobra in jih z ljubeznijo napeljuje k vsemu lepemu. V tej družbi vlada ljubezen in prijateljstvo, nepoznani sta pa jeza in palica. Doma je pa tukaj tudi olika, da o večji na tej šoli še menda niso slišali. Ko gre gospod katehet iz razreda, se mahoma znajde pri vratih Tonček Gregorčič, najmanjši paglavček, ki je toliko razposajen, da ga prav lahko in radi prenašamo. Vrata se bliskoma odpró, on pa stoji v pozoru in se poslovi z globokim poklonom od gospoda. Pa to še ni vsa olika teh malčkov. Mnogo lepega so že tudi drugače pokazali, a bi bilo predolgo, da bi o vsem tem pripovedovali.

Le pogum še omenimo, pogum! Če mirno sede ti otroci, ne mislite, da se bojé. Povedali smo že, da so pridni iz ljubezni do predstojnikov. Da se pa znajo tudi pokazati, smo pa videli ravno pred božičem. Ko smo se prav po domače pomenili o jaslicah in ko smo zvedeli, da imajo pri Nežnih celó božično drevesce, se je pa javila Angelica Drobnič, pa je sama pred vsemi drugimi zapela »Sveta noč, blažena noč«. Kakšen pogum, kaj ne? Tako korajžnih src bi pred leti ne bili dobili. In celo prelepó, ganljivo je zapela, da smo se vsi čudili. Resno od tedaj upamo, da bo enkrat še čast naših cerkvenih pevk in da bo pela še pred celo faro na visokem koru. — Enako učenost je pa pokazala tudi Francka Kozina, ki je vrla in pogumna pevka. Neki Francek je pa takó zažvrgolel, da smo bili prepričani, da bo doma vse kratkočasil s petjem. Samo za »vižo« te pesmice bi ne bili vedeli iz njegovega petja, ako bi je ne bili že od drugih slišali.

Ob koncu ure je pa stopila h gospodu katehetu mala Mici Gruden in ganljivo voščila v lepi pesmici vesele praznike. Dečki so pa dejali, da bodo gospodični voščili za god, ki bo kmalu. Morda bomo pa kasneje kaj povedali, kako so se odrezali, če boste radi prebiralí, kako je na naši visoki šoli, kjer so majhne postave, a velike duše.

